

Hraje a zpívá Veselka Ten římovský malý mûstek

Moje česká vlast, Jihočeská polka, Přerovanka, Od Tábora až k nám - to jsou polky, valčíky a kvapíky Ladislava Kubeše ze Žižova, které hraje kapela Veselka. Tradice, která začala v roce 1925. Děda Matěj Kubeš v tom roce založil kapelu, které nikdo neřekl jinak než Kubešova dechovka.

Tři kapelníci

„Děda Matěj Kubeš byl křídlovák. Před lety jsem přijel do Ellwangenu v Německu ke kamarádovi muzikantovi Otto Gurkovi. Jeho tatínek - starý pán - šel do sklepa a přinesl sešitky, kde bylo asi dvacet skladeb dědy Matěje Kubeše, byl to pro mne krásný zážitek,“ vypráví Ladislav Kubeš mladší, současný kapelník Veselky, která je pokračovatelkou původní dechovky. Rakouský muzikant a přítel Rudolf Lughofer mu zase daroval starou desku s lidovými písničkami z různých koutů světa, a mimo jiné tam na křídlovku hrál zase Matěj Kubeš. „Děda byl dělník v cementárně. Pracoval tam i Vojtěch Peterka z Veselí-Mezimostí, který hrál v kapela na baskřídlovku. Ten byl velký rádce mého otce, když táta začínal skládat první skladby - byl to praktický muzikant. Když děda v roce 1952 umřel, ujal se vedení kapely otcův bratr Standa.“

Skladatel Ladislav Kubeš starší vloni oslavil sedmdesátku. Jeho syn k tomu výročí vydal album Náš kapelník. „Otec se narodil v Borkovicích u Soběslavi. Když mu byly dva roky, přestěhovali se do Žižova a tam bydlí dodnes. Kapelu vedl střídavě se strýcem Standou, ale spíš skládal, na tu organizační práci neměl čas. Za války musel hrát v německém cirkusu, po osvobození hrál v Mariánských Lázních v symfonickém orchestru a v Budějovicích v operě. Pak z divadla odešel a šel pomáhat do cementárny, jezdil s traktorem v rašelinových závodech a nakonec vařil v jednom podniku lepidlo. Bylo to něco děsivého. Měl v sobě zakofněno, že do práce se chodit musí. Teprve když jsme mu vypočítali, že penzi by z toho neměl skoro žádnou, zůstal doma a důchod jsme vypočítali z autorských tantiém.“ Při zájezdu do Rakouska, kde hráli krajskému spolku, se Ladislav Kubeš starší seznámil s pozdějším rakouským prezidentem dr. Rudolfem Kirschlagerem. Rok nato přišel z Vídně dopis. „Prezident ho zval, ať přijede s celou kapelou, že mu ukáže Schönbrunn. Muselo to být roztomilé, když tihle chlapi z Borkovic a ze Žižova, z Veselí, amatérský

muzikanti, byli s poctami vítáni v Schönbrunnu a pan prezident je prováдел po zámku.“

Trombon, tuba a kontrabas

Ladislav Kubeš mladší se narodil v roce 1949 v Žižově a tam se datují také jeho muzikantské počátky. V lidové škole umění hrál na klavír, pak studoval čtyři roky na Vojenské hudební škole v Roudnici nad Labem. Původně šel složit zkoušky s trombonem. „Měl jsem tu smůlu, že jsem byl velkej, otec to tušil, podle mé velikosti a postavení rtů, že bych mohl mít přidělenou tubu a kontrabas, to je taková vojenská kombinace. Hned jak jsem zatroubil na ten trombon, tak jeden z komise vstal, podíval se na mne - jako když kupuju koně - byl jsem mu jasnej - bude to tuba a kontrabas. Ale měl jsem štěstí, že na kontrabas mě učil profesor Rudolf Slach, zanícený muzikant, kterej studoval na konzervatoři u profesora Šorejse. V Roudnici jsem byl od roku 1964 do roku 1968, už byla taková volnější atmosféra, nevěděli jsme díky rozumným profesorům, co je to vojna.“

Po roudnické škole šel Ladislav Kubeš jako nejlepší žák do Ústřední hudby Československé lidové armády, ale měl v plánu udělat si pražskou konzervatoř. „První zájezd byl do Polska, ale vzápětí jsme jeli na celosvětový festival vojenských dechových hudeb do Cannes ve Francii, byl to pro mne obrovské zážitky, pro kluka, který se ze Žižova dostal akorát do Roudnice, kde jsem poprvé viděl telefon. Ale ta velká vojenská hudba nebylo moje krédo. Vyrazil jsem na konzervatoř za panem profesorem Poštou, jestli by mi nedal nějakou tu hodinu. Stál jsem před ním ve vojenském mundúru, podíval se na mne a řekl mi: - Víte, já s vojákama nechci mít nic společného. Jak jsem na něj civěl, tak se mu mě zželelo a povídá: - Tak mi něco zahrajte. A nakonec mě vzal do pátého ročníku. Až do smrti to byl můj starší kamarád.“ Ladislav Kubeš udělal konkurz do Smetanova divadla, ale z vojny ho nepustili. Pak dostal nabídku od Zdeňka Košlera do Slovenské filharmonie a to byla další kapka vojenským pánům. „Udělal ze mne exemplární případ, že já ty závazky dosloužím. Byl jsem tam do roku 1977, říkali mi poslední rotný v Evropě, jak jsem začal, tak jsem skončil. Za trest mě ještě přeložili do Tábora.“ Hrál v FOK a dnes je členem operního orchestru Národního divadla. Ale dechovka ho nepustila.

Jak se zrodila Veselka

Pokusy založit Veselku se datují od osmdesátého roku. První desku ale natočili v Rakousku. S kapelou zpívala Marie Hanzelková a Blanka Tůmová, pak přišla ještě Vlasta Kahovcová a Vendula Prágllová. „Pořád byly problémy s povolením kapely, jednou jsme neměli

scénář, jindy neměl zvukař oprávnění, nebo jsme měli špatný čísla bot. První scénář nám dělal sportovní komentátor Luděk Brábník, další Jiří Císlar a zároveň nám vymyslel název Veselka, mínil tím, že jsme veselá kapela, ale mně to připadlo symbolický v tom, že jsem od Veselí.“

Dnes hraje v kapela při vystoupeních deset muzikantů. Všichni jsou z Prahy, většinou hrají v orchestru Národního divadla, Milan Brázda je první trombonista symfonického orchestru Českého rozhlasu. Jejich skladatel Antonín Pecha je trumpetista v České filharmonii. Po letech s nimi opět zpívá Blanka Tůmová a Ivana Krucká, nově přišla Ivana Zbořilová. „V roce 1986 přibyl Milan Černoouh, starý swinggař, který má populární hospodu U strců na Vinohradech.“ Kapela Veselka má na svém kontě několik titulů - album Pod tou naší starou lípou získalo platinovou desku za padesát tisíc prodaných nosičů, zlaté desky za pětadvacet tisíc získal Krásný kout v srdci Čech a Na zdravíčko, přátelé. Letos vyšel Ten římovský malý mûstek. Najdete na něm písničky Bečická vesničko, Na stokrát a další, kterými muzikanti z Veselky potěší vaše srdce. V kapela hraje Ladislav Kubeš na helikon. „K tomu nástroji je v dechovce trochu averze, ale když se dívám na staré fotky z dědovy doby, tak pan Nečas má všude v ruce helikon. Nosí se na krku, váží asi 15 kg, ale je to tak rozložený po těle, že to těžký vlastně není. Já hraju na klasický model od královéhradecké firmy Červený. Můj nástroj byl v Národním divadle jako rekvizita, viděl jsem ho tam zaprášený, tak mi ho prodali za patnáct set. Mám k tomu ještě nátrubek Bach, který je asi třikrát dražší než helikon. Má takovej sytej tón, když hraje v zahraničí, tak ho chtějí ode mne koupit, myslí si, že jim to bude hrát. Jsou ochotní mi za můj helikon dát cokoli, i když je to omlácený starý nástroj.“

Pamětníci znají muzikanty z Veselky v žlutých kalhotách a modrých vestách. „Říkali jsme tomu stylizovaný jihočeský kroj, ale bylo to nepraktický, nemohli jsme se z toho vyhrabat, protože to nemělo poklopec ani kapsu. Teď nosíme černý kalhoty a různobarevný vesty.“

Loni v létě proběhl 1. ročník festivalu Kubešova Soběslav - setkání dechovek z jihočeských Blat. Všechno se vydařilo, jen firma, která měla zajistit stánky s občerstvením, dodnes nepřijela. Už dnes je znám termín druhého ročníku Kubešovy Soběslavi. Bude 20. a 21. července a pivo tentokrát zajistí pivovar Regent z Třeboně, takže žádný strach. Přijedou dechovky ze Švýcarska, Rakouska, Německa a možná i holandská kapela, hrát bude nejen Veselka, ale i Moravěnka. A samozřejmě všechny kapely z Blat.

LUDVÍK HESS

Veselka na návsi v Holašovicích při natáčení videokazety Moje česká vlast

Ladislav Kubeš starší

Foto PAVEL JASANSKÝ